

а западниятъ (*Куру-дагъ*) върви надлъжъ по брѣга до устията на Марица, дето при Еносъ се издига *Чаталъ-тепе* (396 м.), отъ което се открива прекрасенъ изгледъ на морето и островитѣ.

Между Родопъ, Сакаръ планина, Странджа, Текиръ-дагъ и Куру-дагъ се разстила една обширна равнина 150—200 м. надъ морското равнище, която се напоява отъ Марица и Еркене и отъ тѣхнитѣ притоци. Тая еднообразна тракийска степъ е гладка като море — ни дърво, ни планина има; почвата ѝ отчасти е пѣсчлива и глинеста, отчасти черноземъ, ала не е обработена; само на нѣкои мѣста е покрита съ дребна джбова гора. По-големата ѝ частъ, обаче, представя тѣжна степъ, дето впрочемъ расте повече бодилъ, слѣзъ и лай-кучка, отколкото трева. Лѣтно време отъ палещитѣ лъчи на слънцето тя се превръща въ пустиня. Рѣдко тамъ се вестяватъ стада; затова пѣкъ на ята се вѣдятъ щъркели, лешоядци и гарги, а по долицата — множество костенурки.

3. Сръдна-гора (Румелийски сръдни планини)

Надлъжъ покрай южния склонъ на Балканитѣ, успоредно на тѣхъ отъ София до Сливенъ се простира една верига, която едва недавна е проучена отъ Хохщетера и отъ него е наречена *Румелийска сръдна верига*²⁹. По-преди обикновено я смѣсваха съ Балкана. Стрѣма и Тополница, притоци на Марица, я дѣлятъ на три части, които Хохщетеръ нарича Караджа-дагъ, Сръдна-гора и Ихтимански сръденъ гребенъ. Българитѣ пѣкъ наричатъ цѣлата изобщо планинска верига, отъ изворитѣ на Марица до Ямболъ, *Сръдна-гора* (или Срядна, Средня гора), т. е. сръдни планини.

Източна *Сръдна-гора* (тур. *Караджа-дагъ*) се издига при Ямболъ и се простира отъ изтокъ къмъ западъ успоредно на Балканитѣ до изворитѣ на Тунджа. Нейнитѣ обли, гористи върхове достигатъ височина 1000 м. Между тая верига и Балканитѣ лежи горната котловина на Тунджа, която съ своитѣ трендафилови полета, затворени между два граманди планински гребена, принадлежи къмъ най-красивитѣ кѣтове на свѣта; тамъ лежатъ градоветѣ Калоферъ (650 м.)³⁰ и Казанлъкъ (442 м.). Южниятъ склонъ на Караджа-дагъ е безлесенъ и засаденъ съ лозя. Отъ неговитѣ поли се започва безкрайната равнина на горна Тракия, която съ своя дълбокъ черноземъ е станала сжщинска житница на Турция. Въ дрезгавата далечина се виждатъ очертанията на Родопскитѣ планини. На южния склонъ се виятъ като лента овощни градини, въ които се криятъ многобройни села. Българскиятъ градъ Стара-Загора или Желѣзникъ (234 м.) лежи въ сжщинска градина, както по-нататъкъ на изтокъ Ени-Загора (158 м.)

Сжщинска централна *Сръдна-гора* (новогрѣцки *Мѣсон ѓросъ*, турски Орта-дагъ), най-висока въ цѣлата румелийска верига, представя естествено заградено цѣло. Това е успоредно на Балканитѣ плоско планинско било, високо около 1700 м. На изтокъ Стрѣма го дѣли отъ Караджа-дагъ, на западъ Тополница — отъ Ихтиманскитѣ планини. Въ долината между Сръдна-гора и Балканитѣ тече Гьопса на изтокъ (въ Стрѣма) и Тополница на западъ; между изворитѣ на дветѣ се намира низка седловина, дето презъ пролома *Проходъ* може да се отиде отъ Клисуре въ Златица. Обърнатиетъ къмъ Балканитѣ склонъ на тия още малко известни планини е стрѣменъ. На югъ тѣ се спущатъ доста полегато; тукъ при върховетѣ тѣ сж покрити съ гора, а по-надолу сж засадени съ лозя и сж гжсто населени. Най-важни мѣста на Сръдна-гора сж българскитѣ градове Копривщица и Панагюрище.

Ихтиманскиятъ сръденъ гребенъ, раздѣленъ отъ предидещия чрезъ дълбокия проломъ на Тополница, съединява Балканитѣ съ Рила и Родопъ, а